

Lucie Podroužková, 8. B, ZŠ Mendelova

Popis vlastní zkušenosti s programem primární prevence na škole

Exkurze do internátní MŠ

Navštívuji 8. ročník Základní školy Mendelova, kde průběžně během studia jsme seznamováni s různými preventivními programy ohledně rizikového chování jednotlivých lidí kolem nás. Letos jsme mimo jiné absolvovali exkurzi, která na každého z nás měla silný vliv.

Společně se svými spolužáky a naší třídní paní učitelkou jsme navštívili internátní mateřskou školku v Čimicích. Jsou zde umístěny děti, které nemají zcela „normální“ rodinu. Jsou tu děti, jejichž rodiče jsou ve vězení, nebo jsou závislí na alkoholu či na drogách, nebo prostě nejsou schopny se ze sociálního pohledu o rodinu postarat. Tyto děti vidí své rodiče málokdy, například na chvíli o víkendu. Šla jsem tam s tím, že si pohrajeme a zablbneme s normálními malými dětmi. Na první dojem tak i působily. Postupem času, kdy jsme se jim věnovali, jsme pochopili, že každé jednotlivé dítě je zcela jiné. Každé jednotlivé dítě zde umístěné bylo tolik odlišné od „normálních“ dětí, které ve srovnání s nimi mají všechno. Tyto děti jsou určitým způsobem poznamenané.

Ve školce žijí děti od dvou do sedmi let. Maximální kapacita ve třídě je třicet dětí. Každému tomuto dítěti, podle mého názoru, chybí především mateřská láska. V této školce je mnoho paní učitelek i vychovatelek, které se dětem velmi pěkně věnují. Rovněž jsou obklopeny velkým množstvím věcí, které je mohou zabavit, mnoho hraček, velká zahrada s prolézačkami i houpačkami, brouzdaliště... Matčino objetí však nenahradí nikdo a nic na celém světě.

Těchto dětí je mi velmi líto. Strašně ráda bych jim přála, aby žily normální obyčejný život, měly svou rodinu, svůj domov. Ano děti tu mají své pokojíky, svou postel, oblečení. Pro ně je to asi svým způsobem domov. Možná se jim tu i líbí, snad je to i to nejlepší, s čím se kdy setkaly. Ale tak by to být nemělo.

Vůbec nejvíce emotivně na nás ale zapůsobilo, když nám některé z upovídanejších dětí vyprávěly o svých rodičích, o životě, který měly předtím. Hned se mi vlily slzy do očí. Bylo mi jich v tu chvíli až bolestně líto. Věděla jsem však, že před nimi nemohu nic dát najevo. Při odchodu jsem měla co dělat, když nám mávaly na rozloučenou ručičkami, které by teď měly držet za ruku svou mámu.

Tato návštěva byla velmi zvláštní. Uvědomila jsem si, kolikrát za den já i moji kamarádi nadáváme na svoje rodiče, říkáme, že to máme doma hrozné. Předháníme se, kdo má příšernější mámu. Teď však vím, že si žijeme jako v pohádce oproti dětem v námi navštívené školce. Po této návštěvě si svých rodičů opravdu vážím. Dělají tak málo a přitom tak mnoho: starají se o mne, mají o mne zájem, mají mne rádi.